

בש"פ 2956/16 - חאלד רשאידה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2956/16

כבוד השופט נ' סולברג
חאלד רשאידה

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות למתן ערר על החלטת בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד בעמ"ת 40979-02-16 מיום
9.3.2016 שניתן על-ידי השופטת נ' אהד

עו"ד ראפי מסאלחה

בשם המבקש:

החלטה

בקשה למתן רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת נ' אהד) מיום 9.3.2016 בעמ"ת 40979-02-16, בגדרה נדחה ערר על החלטת בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה (השופטת ר' רז) מיום 2.2.2016, לפיה הורה בית המשפט על מעצר המבקש עד תום ההליכים ("הבקשה").

רקע

1. נגד המבקש הוגש ביום 13.1.2016 כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגת מכונית בהיות הנהג שיכור, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה, ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בתוקף. לצד כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של

המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. המבקש, יליד שנת 1969, מעולם לא למד נהיגה ולא עמד במבחני רישוי, ומאחוריו עבר פלילי ותעבורתי עשיר. ביום 15.12.2013 אף הורשע בעבירה של נהיגה בשכרות, בגינה הוטלו עליו עונשי מאסר בעבודות שירות, 12 חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים ועונש פסילה בפועל לתקופה של ארבע שנים (פ"ל 380-11-13).

3. בהחלטה מיום 18.1.2016 מצא בית המשפט לתעבורה כי נשקפת מהמבקש מסוכנות רבה וכי קיימת תשתית ראייתית שדי בה כדי להוכיח, לכאורה, כי המבקש עבר את העבירות המיוחסות לו. על-פי תשתית ראייתית זו עולה כי ביום 9.1.2016 נהג המבקש ברכבו על כביש החוף לכיוון דרום ונעצר מסיבה כלשהי בנת"צ למשך דקות ארוכות, עד אשר הופסקה התנועה בכיוון זה כליל. שוטרים שהגיעו למקום מצאו את המבקש יושב בכסא הנהג כשהוא שרוי בגילופין. בבדיקת נשיפה נמצאה כמות גבוהה מאוד של אלכוהול בגופו – 990 מיקרוגרם אלכוהול לליטר אוויר נשוף.

בית המשפט הורה על מעצר המבקש עד להחלטה אחרת ועל הכנת תסקיר שירות המבחן בעניינו, ולאחר שהובא זה לעיונו, הורה ביום 2.2.2016 על מעצרו עד תום ההליכים.

4. על החלטת בית המשפט לתעבורה הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי. בין נימוקי הערר טען המבקש – כי לא הוא שנהג ברכב, כי אין בחומרי החקירה דבר המלמד על קיומן של ראיות לכאורה, וכי מוטל היה על בית משפט לתעבורה לבחון את האפשרות לשחרר את המבקש להליך שיקום, כחלופה למעצרו עד תום ההליכים.

5. לאחר שנתן דעתו על חומר הראיות, דחה בית המשפט המחוזי את הערר. בהחלטתו מיום 9.3.2016 קבע כי נגד המבקש עומדות די ראיות לכאורה להוכחת האשמה, וכי מסוכנותו "מצויה ברף הגבוה". בנוסף, דחה בית המשפט המחוזי את אפשרות שחרורו להליך גמילה קודם להרשעה ומתן גזר-דין.

בקשת הרשות לערור

6. מכאן הבקשה שלפניי, במרכז הטענה כי נסיבות העניין מעלות שאלה משפטית המצדיקה מתן רשות ערר. לטענת ב"כ המבקש, מחומר הראיות עולה תמונה עובדתית חלקית, אשר יש בה כדי להטיל ספק במסקנות הערכאות הקודמות ולהעלות שאלה בעלת חשיבות משפטית מהותית, וכלשון הבקשה:

"האם די במסכת עובדות לפיה אדם נמצא לבדו בתוך רכב עומד שמנועו כבוי, והוא מקולקל ואין אפשרות להניעו [...], כאשר לא ברור היכן היה ברכב [...] ולא ברור אם מפתחות התנעה של הרכב היו בתוכו, ואותו אדם נמצא שתוי ופסול מלנהוג, והסברו הוא כי לא הוא נהג ברכב אלא אדם אחר הסיע את הרכב ונטש אותו, כדי להקים תשתית ראייתית לכך כי אותו אדם נהג ברכב?"

הכרעה

7. אקדים ואומר, כי נתתי דעתי על בקשת רשות הערר, והחלטתי לדחותה מבלי צורך להידרש לתגובה מאת המשיבה.

8. הלכה פסוקה היא עמנו כי רשות ערעור ב'גלגול שלישי' תינתן במשורה, במקרים בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות המצדיקות זאת, כגון פגיעה לא מידתית בזכויות הנאשם או אי-מתן משקל ראוי לשלום הציבור וביטחונו (בש"פ 6535/15 אסעד נ' מדינת ישראל, פסקה 7 וההפניות שם (12.10.2015) רע"פ 5613/09 יעקב אסרף נ' מדינת ישראל (14.7.2009)).

בעניין שלפניי, לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות המצדיקות מתן רשות ערר כאמור.

9. ראשית ועיקר - הבקשה אינה מעלה שאלות משפטיות שבמהות ולא מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות. גם אם אניח, כהנחה היפותטית לחלוטין, כי מחומר הראיות עולים סימני שאלה הנוגעים להשתלשלות העובדות, כפי שנטען, הרי שאין בכך כדי להצביע על ספק העולה כדי שאלה משפטית עקרונית. ההלכה הפסוקה מכירה במצבים בהם ניתן ללמוד על קיומה של שליטה אפקטיבית של אדם השרוי בגילופין ומצוי בזיקת גומלין זו או אחרת אל רכב, גם באופן קונסטרוקטיבי ומבלי שמסכת הראיות מצביעה באופן ישיר כי בזמן אמת נהג ברכב עצמו (ראו למשל: רע"פ 5166/14 יבגני קרופצקי נ' מדינת ישראל (5.5.2015)). הספקות העובדתיים אותם מעלה המבקש אינם חריגים, וככל שאלה אכן קיימים, מצויים בידי בית המשפט הכלים להכריע בהם לכאן ולכאן.

10. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי גם לגופו של עניין אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש. עיון בהחלטות הערכאה הדיונית וערכאת הערעור מלמד כי שתי הערכאות שקלו ואיזנו כל אחת את מארג הראיות שבתיק, את נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של המבקש, והגיעו שתיהן למסקנה זהה וברורה. שותף אני לתמימות דעים זו, לפיה מכלול חומר הראיות, אשר הונח לפני הערכאות הקודמות, מצביע לכאורה, כי המבקש הוא שנהג ברכב כשהוא בגילופין, והוא שעצר אותו בלב אחד מנתיבי התחבורה העמוסים במדינה, בערבו של יום. מסוכנותו של המבקש ניכרת אף היא - לחובתו הרשעות בפלילים ובעבירות תעבורה חמורות ומששנה ושילש - מוחזק הוא כי זו תיעשה לו כהיתר. על כן, החזקתו של המבקש במעצר עד לתום ההליכים, הולמת את חומרת מעשיו ומסוכנותו. מאותם טעמים, לא מצאתי מקום להתערב גם בהחלטה לדחות את הבקשה בעניין של חלופות המעצר.

11. אשר על כן, הבקשה לרשות לערור נדחית.

ניתנה היום, י"ג בניסן התשע"ו (21.4.2016).

ש ו פ ט